

om, at forsvarer skal beskikkes, medmindre den, om hvis rettigheder der er spørgsmål, udtrykkeligt frabeder sig det.

I reglen om frakendelse af en rettighed er der ved udvalgsbehandlingen sket den ændring, at hjemmelen for justitsministeriet til at ophæve en domstolsafgørelse om frakendelse nu er erstattet af en hjemmel til at tillade fornyet retsafgørelse, før dette ellers ville kunne ske.

I en ny bestemmelse — det er lovforslagets § 23 — er det foreslået at ophæve § 48, stk. 2 og 3, i loven om offentlig forsorg. Disse bestemmelser udelukker under nærmere angivne betingelser fra modtagelse af anden offentlig hjælp end fattighjælp, når en person er straffet for *tilsnigelse af offentlig hjælp*. Derimod ændres ikke bestemmelsen i samme lovs § 48, stk. 1, hvorefter den tilsnøgne hjælp betragtes som fattighjælp.

I straffelovskommissionens betænkning foreslog et flertal af kommissionens medlemmer, at man opretholder de gældende *vandelsbetingelser for sagførere*. Flertallet fandt, at det på dette punkt ville være utilstrækkeligt kun at udelukke den, som har begået en strafbar handling, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af sagførerbeskikkelsen. Ved justitsministeriets lovforslag skete der på dette punkt en ændring, således at sagførere blev ligestillet med andre, der virker i henhold til en offentlig autorisation eller godkendelse. Ved lovforslagets behandling i folketingsudvalget er der sket en ændring tilbage til den af kommissionens flertal foreslåede regel, som er anbefalet af retsplejeudvalget og sagførrådet. Det nu foreliggende lovforslag går herefter ud på dels at ophæve de særlige krav til sagføreres nationale optræden under den tyske besættelse, dels at åbne adgang for domstolene til frakendelse af sagførerbestalling for et tidsrum af 1—5 år, ikke som hidtil nødvendigvis for bestandig.

Endnu en ændring følger et forslag, som oprindelig var stillet af straffelovskommissionens flertal. Den særlige regel i straffelovens § 78, stk. 2, om udelukkelse fra at opnå offentlig autorisation eller godkendelse skulle efter justitsministeriets forslag, der fulgte et mindretal i kommissionen, kun være anvendelig, når vedkommende speciallov, f. eks. næringsloven, gennem en henvisning til reglen gjorde denne anvendelig. Som lovforslaget nu er udformet, vil straffelovens § 78, stk. 2, uden yderligere hjemmel gælde enhver virksomhed, der kan betegnes som offentlig autorisation eller godkendelse. Det tilkommer så administrationen og i sidste instans domstolene at afgøre, hvor langt disse ord rækker.

De øvrige ændringer er overvejende af redaktionel art og tiltrænger ingen nærmere omtale.“